

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdiła a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobkyně: L. L.**, zastoupena Mgr. Dagmar Dřimalovou, advokátkou, se sídlem Muchova 9/223, Praha 6, proti **žalovanému: Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Městského soudu v Praze č. j. 1 Cad 49/2004 - 25 ze dne 6. 10. 2004,

takto:

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 6. 10. 2004, č. j. 1 Cad 49/2004 - 25, **se** ve výroku I. a III. **zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení; výrok sub. III. tohoto usnesení však **zůstává** nedotčen, pokud **se vztahuje** na úhradu nákladů řízení ohledně výroku II. tohoto usnesení.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) včas podanou kasační stížností napadá shora označené usnesení Městského soudu v Praze, kterým byla odmítnuta její žaloba, již napadala rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 14. 7. 2004, č. j. SOC 88197/2004, jako orgánu II. stupně. Ten zamítl její odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 3 ze dne 21. 5. 2004, č. j. OSV/OSD/Ne/41/04, kterým byla stěžovatelce zamítnuta žádost o dávku sociální péče. Druhou částí výroku soud zastavil řízení ve věci výměny bytu žalobkyně, neboť v této části vzala svou žalobu proti Městské části Praha 3 zpět.

Městský soud zdůvodnil odmítnutí žaloby poukazem na § 56c zák. č. 114/1988 Sb., podle něhož jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí o dávkách sociální péče a o mimořádných výhodách občanů těžce zdravotně postižených podle § 34 odst. 1 písm. a)

až e) téhož zákona. Proto žalobu podle § 68 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), odmítl.

Stěžovatelka v kasační stížnosti poukázala na to, že soud, stejně jako správní orgán, náležitě neposoudily její žádost o poskytnutí dávky sociální péče podle zákona č. 482/1991 Sb. Přestože stěžovatelčin starobní důchod přesahuje částku životního minima, je přesvědčena, že ji lze považovat za osobu sociálně potřebnou ve smyslu § 3 odst. 1 zákona č. 482/1991 Sb. Všechny nezbytné náklady, které má, převyšují její faktické příjmy, přičemž není schopna si je hradit vlastní prací. Domnívá se, že § 56c zákona č. 114/1988 Sb. nelze použít na rozhodování o dávkách podle zákona o sociální potřebnosti. Z výše uvedených důvodů namítá kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. b) a e) s. ř. s. a navrhuje zrušení napadeného usnesení a vrácení věci městskému soudu k dalšímu řízení.

Žalovaný Magistrát hl. města Prahy se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Kasační stížnost je podána osobou oprávněnou, která disponuje potřebným právním zastoupením, byla podána včas; Nejvyšší správní soud ji proto projednal vázán rozsahem a důvody uvedenými v kasační stížnosti (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Přitom se nejprve musel vyrovnat s otázkou, zda lze kasační stížnost věcně projednat, a zda je tedy přípustnou. Nepřípustnou by mohla být, pokud by se opírala jen o jiné důvody, než které připouští § 103 s. ř. s. (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

Stěžovatelka v kasační stížnosti napadá usnesení městského soudu, kterým byla její žaloba vůči správnímu aktu odmítnuta jako nepřípustná; je-li kasační stížností napadeno usnesení soudu o odmítnutí žaloby, přichází z povahy věci pro stěžovatele v úvahu pouze kasační důvod obsažený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spočívající v tvrzené nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí žaloby. Kasační stížnost tedy musí směřovat proti důvodům, o které opřel svůj výrok městský soud a uvedl je v odůvodnění svého rozhodnutí. Pod důvod uvedený v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. spadají veškeré skutečnosti, které mohly vést k vydání nezákonného rozhodnutí o odmítnutí žaloby, tedy případné nesprávné právní posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení či jeho procesní pochybení (takto již Nejvyšší správní soud judikoval například ve věci publikované pod č. 427/2004 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud tedy s ohledem na obsah stěžovatelčiných námitek posoudil kasační stížnost jako přípustnou, a to z důvodu, že namítá nezákonnost odmítnutí žaloby (§ 103 odst. 1 písm. e/ s. ř. s.); tato nezákonnost má spočívat v nesprávné aplikaci § 56c zákona č. 114/1988 Sb., o působnosti orgánů ČR v sociálním zabezpečení.

V posuzované věci správní orgán rozhodoval o žádosti o dávku sociální péče podle zákona č. 100/1998 Sb., o sociálním zabezpečení, a zákona č. 482/1991 Sb., o sociální potřebnosti. Jde tedy o dávky řešící situaci hmotné nouze. Městský soud žalobu odmítl s poukazem na výlukou uvedenou v § 56c zákona č. 114/1988 Sb. Nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí žaloby může tkvít, jak shora uvedeno, rovněž v nesprávné aplikaci hmotně právních či procesních předpisů; taková situace nastane, pokud soud aplikuje na věc normu, která na ni nedopadá. Nejvyšší správní soud zjistil, že o takovou situaci se v posuzované věci jedná. Dávky sociální péče podmíněné existencí sociální potřebnosti představují realizaci ústavního práva zakotveného v článku 26 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (vyhl. pod č. 2/1993 Sb.) a čl. 4 Ústavy České republiky (č. 1/1993 Sb.). Jako takové toto právo nemůže být vyňato z dosahu přezkumu soudu ve správním soudnictví (jde nepochybně o subjektivní právo veřejné). Zákon č. 114/1988 Sb. založil v § 56c písm. a) výlukou ze soudního přezkumu pouze pro dávky uvedené v § 34 odst. 1 písm. a) – e) téhož zákona;

jedná se o dávky pro těžce zdravotně postižené občany (srov. nadpis dílu pátého „Péče o těžce zdravotně postižené občany“), přičemž tyto dávky jsou v citovaném nadpisu zcela konkrétně specifikovány (příspěvky na pomůcky, na koupi motorového vozidla, jeho opravy, úpravy bytu zdravotně postižených osob).

Pokud tedy Městský soud v Praze ustanovení § 56c odst. 1 písm. a) zákona č. 114/1988 Sb., ve znění zákona č. 151/2002 Sb., aplikoval na zcela jiný typ dávek představujících záruky pomoci nezbytné pro zajištění základních životních podmínek (čl. 30 odst. 2 Listiny), aplikoval na věc právní normu neodpovídající. Rozhodnutí napadené žalobou, tedy ani zvláštním zákonem, ani s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeno není.

Nejvyšší správní soud proto z těchto důvodů shledal kasační stížnost důvodnou a napadené usnesení městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Pokud stěžovatelka míří svými námitkami do vlastní podstaty věci, tedy zda měla či neměla nárok na dávku sociální péče, pak tyto námitky nemůže účinně uplatňovat vůči usnesení, kterým byla žaloba odmítnuta, a které meritorně věc neposuzovalo.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. července 2006

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu